

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Sokółce I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego w Sądzie Rejonowym Sławomir Kuczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kowalewska

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2018 r. w Sokółce

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. P. rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 36.855,15 (słownie: trzydziestu sześciu tysięcy ośmiuset pięćdziesięciu pięciu 15/100) zł wraz z następującymi odsetkami w stosunku rocznym:

- umownymi, naliczanymi według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która to stopa na dzień 8 sierpnia 2018 r. wynosiła 10 %, liczonymi od kwoty 35.448,38 (słownie: trzydziestu pięciu tysięcy czterystu czterdziestu ośmiu 38/100) zł, od dnia 18 marca 2017 r. do dnia zapłaty, jednak w wysokości nie większej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, czyli w wysokości nie większej niż dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych,
- ustawowymi jak za czas opóźnienia, liczonymi od kwoty 1.061,44 (słownie: jednego tysiąca sześćdziesięciu jeden 44/100) zł, od dnia 27 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi jak za czas opóźnienia, liczonymi od kwoty 342,19 (słownie: trzystu czterdziestu dwóch 19/100) zł, od dnia 27 marca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 482,92 (słownie: czterystu osiemdziesięciu dwóch 92/100) zł;

III. tytułem brakującej części opłaty stosunkowej od pozwu nakazuje pobrać od pozwanego J. P. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sokółce kwotę 1.382,00 (słownie: jednego tysiąca trzystu osiemdziesięciu dwóch) zł

IV. tytułem brakujących wydatków, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa, nakazuje pobrać od pozwanego J. P. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sokółce kwotę 358,11 (słownie: trzystu pięćdziesięciu ośmiu 11/100) zł.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 marca 2017 r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, ustanowiony przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. pełnomocnik wniósł o zasądzenie na rzecz mocodawcy od pozwanego J. P. kwoty 36.855,15 zł wraz z następującymi odsetkami w stosunku rocznym:

- umownymi, naliczanymi według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która to stopa na dzień 8 sierpnia 2018 r. wynosiła 10 %, liczonymi od kwoty 35.448,38 (słownie: trzydziestu pięciu tysięcy czterystu czterdziestu ośmiu 38/100) zł, od dnia 18 marca 2017 r. do dnia zapłaty, jednak w wysokości nie większej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, czyli w wysokości nie większej niż dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych,
- ustawowymi jak za czas opóźnienia, liczonymi od kwoty 1.061,44 (słownie: jednego tysiąca sześćdziesięciu jeden 44/100) zł, od dnia 27 marca 2017 r. do dnia zapłaty, i
- ustawowymi jak za czas opóźnienia, liczonymi od kwoty 342,19 (słownie: trzystu czterdziestu dwóch 19/100) zł, od dnia 27 marca 2017 r. do dnia zapłaty.

W tym samym piśmie pełnomocnik powoda zamieścił zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych i innych kosztów, w kwocie 4,61 zł.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż strona powodowa zawarła ze stroną pozwaną w dniu 30 stycznia 2013 r. umowę kredytu o numerze (...). Strona pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie.

Pełnomocnik powodowego banku wskazał nadto, że wskazana w pozwie data wymagalności, tj. dzień 24 sierpnia 2016 r., jest tożsama z dopuszczeniem się przez stronę pozwaną pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat.

W związku z brakiem zapłaty zaległych rat strona powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności.

Strona powodowa podjęła próbę polubownego pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając stronę pozwaną do zapłaty – pismem z dnia 28 lutego 2017 r.

W dalszej części uzasadnienia pozwu pełnomocnik (...) Bank S.A. z siedzibą w W. podniósł, iż strona pozwana nie spłaciła wymagalnej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu; wobec braku zapłaty żądanej kwoty, w dniu 17 marca 2017 r., stosownie do regulacji art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz. U. z 1997 r., Nr 140, poz. 939 z późn. zm., strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie strony pozwanej.

Na dochodzone przez powodowy bank od pozwanej roszczenie składają się:

- kwota 35.448.38 zł – należna tytułem należności głównej (niespłacony kapitał);
- kwota 1.061.44 zł – należna tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, w wysokości 10,00%, od dnia 24 sierpnia 2016 r. do dnia 28 lutego 2017 r.;
- kwota 342.19 zł – należna tytułem odsetek za opóźnienie, w wysokości 10,00%, od dnia 24 sierpnia 2016 r. do dnia 17 marca 2017 r.;
- kwota 3.14 zł – należna tytułem opłat i prowizji.

na podstawie powyższej Umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. powód stał się wierzycielem strony pozwanej, zgodnie z art. 510 § 1 k.c. Na podstawie powyższej umowy powód nabył wierzytelność względem strony pozwanej w wysokości 1.973,54 zł, na którą składają się: należność główna w wysokości 1.085,75 zł, odsetki umowne w wysokości 57,58 zł, odsetki karne w wysokości 735,03 zł i koszty w wysokości 95,18 zł.

Pełnomocnik powoda wskazał też, że zgodnie z postanowieniami zawartej umowy strona powodowa jest uprawniona do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w spłacie wymagalnych rat w wysokości czterokrotności stopy kredytu

lombardowego NBP, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 10,00% w stosunku rocznym. Wobec zmiany sposobu definiowania odsetek w Kodeksie cywilnym z dniem 1 stycznia 2016 r., powód domaga się zasądzenia od kwoty kapitału od dnia 18 marca 2017 r. do dnia zapłaty odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokość, odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W tym stanie rzeczy pozew jest, w opinii pełnomocnika (...) Bank S.A. z siedzibą w W. , konieczny i uzasadniony w całości.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w nakazie zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 1 czerwca 2017 r. – w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e (...) – nakazał pozwanemu J. P. zapłacić powodowi (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę łączną 36.855,15 zł, w tym:

- kwotę 5.448,38 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwotę 1.061,44 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwotę 342.19 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- kwotę 3.14 zł,

oraz kwotę 465,61 zł tytułem zwrotu kosztów procesu –

albo w tym terminie wnieść sprzeciw.

Pozwany J. P. wniósł w przepisany termin od tegoż nakazu sprzeciw, w którym to sprzeciwie nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 1 czerwca 2017 r. zaskarżył w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego powód wskazał, że roszczenie powoda jest niezasadne, a twierdzenia zawarte w pozwie nie odzwierciedlają należyte stanu faktycznego sprawy.

Pozwany zakwestionował przy tym fakt zawarcia umowy z powodem, której niewykonanie przez pozwanego mogłoby być podstawą do zgłaszanych w pozwie roszczeń. Wskazał, że wywiązuje się z postanowień zawartej z powodem umowy i spłaca kredyt. Podniósł nadto, iż podana w nakazie zapłaty kwota budzi wątpliwości i że nie akceptuje dochodzonych przez powoda kwot. Pozwany zaprzeczył wreszcie twierdzeniom powoda, iż ten kontaktował się z pozwanym w celu polubownego i pozasądowego załatwienia sporu.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2017 r., wydanym w sprawie o sygnaturze VI Nc-e (...), przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Sokółce – procedując przy tym w oparciu o przepis z art. 505³⁶ § 1 k.p.c.

Zarządzeniem z dnia 25 września 2017 r. Przewodniczący I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Sokółce skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym uproszczonym.

Na rozprawie wyznaczonej na w dzień 6 grudnia 2017 r. J. P. odstąpił od zaprzeczenia faktowi za warcia z powodem umowy o przedmiocie oznaczonym szczegółowo w pozwie; wniósł przy tym o skierowanie sprawy do mediacji.

Postanowieniem wydanym w dniu 18 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Sokółce skierował strony procesu do mediacji, wyznaczył mediatorem M. S., po czym wyznaczył czas trwania mediacji na okres dwóch miesięcy, poczynając od daty doręczenia stronom procesu odpisów tegoż postanowienia.

W piśmie procesowym opatrzonym datą 5 stycznia 2018 r. pełnomocnik powodowego banku oświadczył, iż powód nie wyraża zgody na skierowanie sprawy do mediacji.

Na rozprawie wyznaczonej na w dzień 21 lutego 2018 r. pozwany ponownie zakwestionował fakt zawarcia z powodem umowy o przedmiocie oznaczonym szczegółowo w pozwie, twierdząc przy tym, że ową umowę zawierał z pośrednikiem.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 stycznia 2013 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z J. P. – działając przy tym za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w W. – Umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...).

Bank udzielił – na podstawie postanowień tej umowy – kredytobiorcy na okres 84 miesięcy kredytu w kwocie 41.600,00 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy. W związku z zawarciem tej umowy i udzieleniem kredytu kredytobiorca miał być zobowiązany do poniesienia następujących kosztów:

- a) prowizji bankowej w kwocie 0,00 zł,
- b) ubezpieczenia na wypadek zgonu w wyniku nieszczęśliwego wypadku lub poważnego zachorowania klientów (...) Banku S.A. na okres pierwszych 12 miesięcy trwania umowy w kwocie 8 146,76 zł,
- c) korzystania z usług dodatkowych świadczonych przez pośrednika kredytowego przy zawarciu tej umowy, w kwocie 8.778,84 zł.

Kredytobiorca miał przy tym możliwość zaciągnięcia w banku dodatkowego kredytu, zwanego Kredytem Dodatkowym – na sfinansowanie kosztów i wydatków, o których była mowa w ust. 2 § 1 umowy, albo samodzielnego sfinansowania kosztów i wydatków, o których mowa w ust. 2 § 1 umowy.

Jeśli kredytobiorca zechciał skorzystać z możliwości samodzielnego sfinansowania kosztów i wydatków, o których mowa w ust. 2 § 1 umowy, powinien złożyć bankowi, wraz z zawarciem umowy, pisemne oświadczenie o rezygnacji z Dodatkowego Kredytu. Pomocniczo przygotowany wzór takiego oświadczenia bank kredytobiorcy udostępnił.

W przypadku wyboru przez kredytobiorcę, zgodnie z ust 3 lit a) § 1 umowy, możliwości zaciągnięcia Kredytu Dodatkowego na sfinansowanie kosztów i wydatków, o których mowa w ust. 2 § 1 umowy, bank na podstawie przedmiotowej umowy miał udzielić kredytobiorcy, w odpowiedzi na jego wniosek, na okres wskazany w § 1 ust 1 umowy, Kredytu Dodatkowego na sfinansowanie kosztów:

- a) prowizji bankowej w kwocie 0,00 zł,
- b) opłaty za objęcie kredytobiorcy ubezpieczeniem grupowym na okres pierwszych 12 miesięcy trwania umowy na podstawie Warunków grupowego ubezpieczenia na wypadek zgonu w wyniku nieszczęśliwego wypadku lub poważnego zachorowania klientów – w kwocie 8.146,76 zł,
- c) korzystania z usług dodatkowych świadczonych przez pośrednika kredytowego przy zawarciu tej umowy – w kwocie 8.778,84 zł.

W związku z udzieleniem kredytu kredytobiorca miał ponosić następujące koszty:

- a) prowizji bankowej w kwocie 0,00 zł,
- b) opłaty za objęcie kredytobiorcy ubezpieczeniem grupowym na okres pierwszych 12 miesięcy trwania umowy na podstawie Warunków grupowego ubezpieczenia na wypadek zgonu w wyniku nieszczęśliwego wypadku lub poważnego zachorowania klientów – w kwocie 8 146,76 zł,

c) korzystania z usług dodatkowych świadczonych przez pośrednika kredytowego przy zawarciu umowy – w kwocie 8 778,84 zł,

d) odsetek od kapitału kredytu – w kwocie 27.515,29 zł.

W przypadku udzielenia Kredytu Dodatkowego, w związku z jego udzieleniem kredytobiorca miał nie ponosić kosztów związanych z jego udzieleniem, za wyjątkiem odsetek od kapitału Kredytu Dodatkowego – w kwocie 11.19,11 zł.

Koszty wskazane w ust. 1 i 2 § 2 umowy miały obejmować cały okres kredytowania, za wyjątkiem kosztu określonego w ust 1 lit b) § 2 umowy, który występuje wyłącznie przez pierwszych 12 miesięcy kredytowania w wysokości wskazanej w ust. 1 lit b) § 2 umowy.

Kredyt i Kredyt Dodatkowy (w przypadku jego udzielenia) oprocentowany miał być według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 15,90 % w stosunku rocznym.

Całkowita kwota kredytu miała wynosić:

a) dla Kredytu – 41.600,00 zł,

b) dla Kredytu Dodatkowego – w przypadku jego udzielenia – 16.926,60 zł.

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia tej umowy miała wynosić:

a) dla Kredytu – 44,00 %,

b) dla Kredytu Dodatkowego – w przypadku jego udzielenia – 17,10 %

Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę, ustalona w dniu zawarcia umowy, miała wynosić:

a) dla Kredytu – 86.040,89 zł,

b) dla Kredytu dodatkowego – w przypadku jego udzielenia – 28.120,71 zł.

Kredytobiorca miał dokonywać spłaty Kredytu i Kredytu Dodatkowego – w przypadku jego udzielenia – w następujących terminach i na następujących zasadach: raty Kredytu i Kredytu Dodatkowego – w przypadku jego udzielenia – miały być równe i płatne w okresach miesięcznych 24 dnia każdego miesiąca; łączna wysokość raty Kredytu i raty Kredytu Dodatkowego – w przypadku jego udzielenia – miała wynosić 1.159,11 zł, (w tym rata Kredytu – 823,90 zł i rata Kredytu Dodatkowego – 335,21 zł), z tym zastrzeżeniem, że wysokość pierwszej raty Kredytu i Kredytu Dodatkowego – w przypadku jego udzielenia – która miała być ratą wyrównawczą, nie będzie wyższa niż 1.029,87 zł.

W przypadku, gdy w terminie wymagalności danej należności banku wynikającej z umowy Kredytobiorca nie zapewni na rachunku, o którym była mowa w ust. 3 § 4 umowy, środków na pełne pokrycie tej należności i w związku z tym po stronie kredytobiorcy powstanie wymagalne zadłużenie, bank miał zaliczać – aż do momentu pełnej spłaty zadłużenia – kwoty wpłacane przez kredytobiorcę na rachunek, o którym mowa w ust. 3 § 4 umowy, w następującej kolejności:

a) koszty opłat za wysłanie monitów oraz wezwań do zapłaty,

b) odsetki podwyższone za opóźnienie,

c) odsetki umowne,

d) zaległe raty kapitałowe.

Bank miał być uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 1 - miesięcznego okresu wypowiedzenia w razie, m.in., zwłoki klienta z zapłatą pełnych rat, wynikających z harmonogramu spłat za co najmniej dwa okresy płatności,

po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania.

Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca miał być zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego Kredytu i Kredytu Dodatkowego (w przypadku jego udzielenia) wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z Kredytu i Kredytu Dodatkowego (w przypadku jego udzielenia).

Ostatecznie powodowy bank przedstawił do dyspozycji kredytobiorcy kwotę 58.525,60 zł, na którą składała się suma kwot wymienionych w § 3 ust 2 lit a) i b) umowy. Wypłata powyższej kwoty miała nastąpić na podstawie dyspozycji składanej przez kredytobiorcę.

Nadto strony tej umowy zgodnie postanowiły, że udostępnienie kredytobiorcy kwoty, o której mowa w ust 1 § 17 umowy, miała nastąpić nie wcześniej niż po ustanowieniu zabezpieczeń spłaty Kredytu, o których mowa w § 5 ust. 1 umowy, oraz Kredytu Dodatkowego (w przypadku jego udzielania), o których mowa w § 5 ust 2 umowy.

Kredytobiorca, podpisując tę umowę, składał jednocześnie dyspozycję uruchomienia Kredytu oraz Kredytu Dodatkowego – w przypadku jego udzielenia – według następującego wskazania:

a) kwoty 41.600,00 zł, o której mowa w § 1 ust. 1 umowy – w formie przelewu na rachunek (...), prowadzony na rzecz J. P., zamieszkałego w S. przy ulicy (...),

b) przelewem kwoty 0,00 zł – tytułem sfinansowania prowizji bankowej,

c) przelewem kwoty 8.146,76 zł – tytułem opłaty za objęcie kredytobiorcy ubezpieczeniem grupowym, zgodnie z § 1 ust 5 I.. b) umowy,

d) przelewem kwoty 6.778,84 zł – tytułem sfinansowania kosztów korzystania z usług dodatkowych świadczonych przez pośrednika kredytowego przy zawarciu umowy, na rachunek bankowy (...) S.A. z siedzibą w W., o numerze (...).

Bank miał dokonać obciążenia rachunku Kredytu i Kredytu Dodatkowego – w przypadku jego udzielenia zgodnie ze złożoną przez klienta, opisaną powyżej dyspozycją uruchomienia – najpóźniej w terminie 5 dni roboczych (z wyłączeniem sobót i niedziel), licząc od dnia następnego po dniu zawarcia umowy, pod warunkiem uprzedniego ustanowienia zabezpieczeń spłaty Kredytu i Kredytu Dodatkowego – w przypadku jego udzielenia.

J. P. złożył pod ową umowę własnoręczny podpis w dniu 30 stycznia 2013 r.

Pozwany J. P. skorzystał z przyznanego kredytu i otrzymał z tego tytułu środki pieniężne w wysokości 41.600,00 zł. Kwota 8.146,76 zł została przelana przez powodowy – tytułem opłaty za objęcie kredytobiorcy ubezpieczeniem grupowym, zgodnie z § 1 ust 5 lit. b) umowy – na rachunek ubezpieczyciela, zaś kwota 6.778,84 zł – tytułem sfinansowania kosztów korzystania z usług dodatkowych świadczonych przez pośrednika kredytowego przy zawarciu umowy – na rachunek bankowy (...) S.A. z siedzibą w W., o numerze (...).

Pozwany zaprzestał spłaty udzielonego mu przez powodowy bank w dniu 30 stycznia 2013 r. kredytu w miesiącu sierpniu 2016 r.

Pismem z dnia 24 października 2016 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wezwał J. P. – w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu – pod rygorem wypowiedzenia umowy, do uregulowania na rachunek o numerze (...), w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia tegoż monitu, zaległości w kwocie 2.046.62 zł, obejmującej, na dzień sporządzenia tegoż pisma, następujące kwoty: 1.419,10 zł tytułem należności kapitałowej; 596.82 zł tytułem odsetek umownych, 17,45 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej, kwot 10,11 zł i 3,14 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z zapisami umownymi oraz Tabelą Opłat i Prowizji, na które składały się opłaty za czynności windykacyjne. Wskazana w tym piśmie kwota odsetek podwyższonych zawierała wymagalne

odsetki do dnia wystawienia pisma; odsetki podwyższone zostały naliczone za cały okres opóźnienia w zapłacie według oprocentowania zgodnie z postanowieniami umowy kredytu.

Pismo to zostało nadane przez powoda w Urzędzie Pocztowym P. (...) w dniu 26 października 2016 r.

Z kolei w piśmie opatrzonym datą 28 grudnia 2016 r., adresowanym do pozwanego, powodowy bank zamieścił oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wypowiedział umowę kredytu o numerze (...) z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie, liczonego od dnia doręczenia tegoż pisma. W następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami miała stać się wymagalna i podlegać natychmiastowemu zwrotowi na rachunek o numerze (...). Bank miał rozważyć możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości obejmujących, na dzień sporządzenia tego pisma, następujące kwoty: 35.446,80 zł tytułem należności kapitałowej, 578,50 zł tytułem odsetek umownych i 38,34 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie. Wskazana w tym piśmie kwota odsetek podwyższonych zawierała wymagalne odsetki do dnia wystawienia pisma; odsetki podwyższone zostały naliczone za cały okres opóźnienia w zapłacie według oprocentowania zgodnie z postanowieniami umowy kredytu.

Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 4 stycznia 2017 r.

W piśmie z dnia 28 lutego 2017 r., nazwanym „Ostateczne wezwanie do zapłaty”, (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wezwał J. P. – w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu o numerze (...) i postawieniem całej należności w stan wymagalności – do zapłaty na rachunek o numerze (...), w terminie 7 dni od daty doręczenia tegoż wezwania, całości należności, obejmującej, na dzień sporządzenia tegoż pisma, następujące kwoty: 35.446,80 zł tytułem należności kapitałowej, 1.061,44 zł tytułem odsetek umownych, 155,10 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie i 3,14 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z zapisami umownymi oraz Tabelą Opłat i Prowizji, na które składały się opłaty za czynności windykacyjne. Wskazana w tym piśmie kwota odsetek podwyższonych zawierała wymagalne odsetki do dnia wystawienia pisma; odsetki podwyższone zostały naliczone za cały okres opóźnienia w zapłacie według oprocentowania zgodnie z postanowieniami umowy kredytu.

Pismo to zostało nadane przez powoda w Urzędzie Pocztowym P. (...) w dniu 2 marca 2017 r.

Pomimo upływu okresu wypowiedzenia umowy kredytu o numerze (...) pozwany nie uregulował należności z tytułów i w wysokości oznaczonym poprzednim akapicie, co oznaczało brakiem cofnięcia przez bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu.

W ramach zwolnienia się z obowiązku udowodnienia istnienia i zakresu finansowej powinności świadczenia przez pozwanego pełnomocnik powoda przedłożył dowód z dokumentu: z Wyciągu z ksiąg (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o numerze (...), wystawionego w dniu 17 marca 2017 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

W dokumencie tym (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na podstawie na podstawie art. 96 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U z 2015 r., poz. 128 z późn. zm.) (...) Bank SA w W. stwierdził, że w jego księgach figuruje wymagalne zadłużenie dłużnika J. P., PESEL: (...), zamieszkałego w S. przy ul. (...), (...)-(…) S., z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 30 stycznia 2013 r. i że w związku z brakiem spłaty wszystkich zobowiązań określonych umową zadłużenie na dzień 17 marca 2017 r. wynosi 36.855,15 zł. Na wymagalne zadłużenie składać się miały:

- 1) należność główna (niespłacony kapitał) – w kwocie 35.448,38 zł,
- 2) odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 10,00 %, należne od dnia 24 sierpnia 2016 r. do dnia 28 lutego 2017 r. – w kwocie 1.061,44 zł,

3) odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10,00 %, należne 24 sierpnia 2016 r. do dnia 28 lutego 2017 r. – w kwocie 342,19,

4) opłaty i inne prowizje – w kwocie 3,24 zł.

Na wymagalne zadłużenie składać się też miały dalsze należne odsetki, tj. odsetki umowne – należne od kwoty kapitału; zgodnie z postanowieniami zawartej umowy (...) Bank S.A. miał być uprawniony do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w spłacie wymagalnych rat w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie od dnia 18 marca 2017 r. do dnia zapłaty, które na dzień sporządzenia wyciągu wynosić miały 10,00 %.

W tym samym wyciągu z ksiąg banku (...) S.A. z siedzibą w W. Bank oświadczył, że roszczenie objęte tym wyciągiem z ksiąg bankowych jest wymagalne i egzekwowane na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Wysokość zadłużenia pozwanego wobec powodowego banku na dzień 31 maja 2018 r. wynosiła kwotę 41.215,40 zł, na którą to kwotę składały się: niespłacony kapitał – w kwocie 35.448,38 zł, odsetki umowne za okres korzystania z kapitału – w kwocie 1.061,44 zł, odsetki karne – w kwocie 342,19 zł, opłaty i prowizje – w kwocie 3,14 zł, należne odsetki umowne od kapitału – w kwocie 4.273, 45 zł, należne odsetki ustawowe od odsetek umownych za okres korzystania z kapitału – w kwocie 65,10 zł i należne odsetki ustawowe od odsetek karnych – w kwocie 21, 70 zł.

Pozwany do dnia zamknięcia rozprawy nie spłacił powyższej należności.

Niezależnie od stanowisk zaprezentowanych przez strony procesu co do zakresu i istoty łączącego ich sporu, zaprezentowane wyżej okoliczności (fakty) Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez stronę powodową – następnie przez Sąd przeprowadzonych – dowodów z dokumentów: z Wyciągu z ksiąg (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o numerze (...), wystawionego w dniu 17 marca 2017 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (k. 18), z Umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...), zawartej w dniu 30 stycznia 2013 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. – działającym przy tym za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w W. – a J. P. (k. 19-21), z Wezwania do zapłaty, wystawionego w dniu 24 października 2016 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (k. 22), z kserokopii wyciągu z Księgi nadawczej firmowych listów poleconych (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (k. 23), z Oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy, złożonego przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w formie pisemnej w dniu 28 grudnia 2016 r. (k. 24), z Potwierdzenia odbioru (k. 25), z Ostatecznego wezwania do zapłaty, wystawionego w dniu 28 lutego 2017 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (k. 26), z kserokopii wyciągu z Księgi nadawczej firmowych listów poleconych (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (k. 27) i z dokumentów prywatnych wystawionych przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w dniu 16 marca 2018 r. (k. 61-64).

Wielkość długu pozwanego wobec powodowego banku Sąd ustalił na podstawie sporządzonej w dniu 28 maja 2018 r. w formie pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów (...) (k. 77-83).

Sąd zważył, co następuje:

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. zasługiwało, w ocenie Sądu, na uwzględnienie.

W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd uznał bowiem, iż strona powodowa wywiązała się w pełni z obowiązku wykazania, iż zgodnie z przepisami prawa cywilnego przysługuje jej wobec pozwanego wymagalna wierzytelność w kwocie 36.855,15 zł.

Powód domagał się w niniejszym procesie zasądzenia od pozwanego na jego rzecz roszczenia, które przysługiwało mu z tytułu udzielonego kredytu

W tym kontekście w pierwszym rzędzie należało poczynić – i to niezależnie od podniesionego przez J. P. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym

postępowaniu upominawczym w dniu 1 czerwca 2017 r. zarzutu – ustalenie co do istnienia po stronie powodowego banku przymiotu legitymacji czynnej.

Wbrew twierdzeniom pozwanego w świetle zaferowanego przez powoda materiału dowodowego nie mogło budzić jakichkolwiek wątpliwości poczynione przez Sąd ustalenie, że pozwany zawarł w dniu 30 stycznia 2013 r. z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. Umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...).

W przekonaniu Sądu materiał dowodowy zgromadzony w tym postępowaniu – przez stronę powodową zaferowany – pozwalał bowiem na uznanie, że powodowy bank wykazał, że faktycznie między powyżej wskazanymi podmiotami została skutecznie zawarta w dniu 30 stycznia 2013 r. Umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...), z której to powód wywodził w stosunku do pozwanego roszczenie o zapłatę.

Powód w celu wykazania okoliczności zawarcia przez wskazane wyżej osoby umowy kredytu przedłożył kserokopię umowy kredytu konsumpcyjnego, którą pod względem prawnym ocenić należało jako umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego [zob. art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 993 z późn. zm.) oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 683 z późn. zm.)].

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego (art. 3 ust. 2 pkt 2). Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1).

Nie ma przy tym dla poprawności ustalenia co do istnienia po stronie powodowego banku przymiotu legitymacji czynnej – w kontekście podniesionego przez pozwanego w toku procesu zarzutu – iż przy zawieraniu z pozwanym w dniu 30 stycznia 2013 r. Umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...) Bank S.A. z siedzibą w W. działał za pośrednictwem pośrednika kredytowego. W świetle definicji legalnej pośrednik kredytowy to przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny, inny niż kredytodawca, który w zakresie swojej działalności gospodarczej lub zawodowej uzyskuje korzyści majątkowe, w szczególności wynagrodzenie od konsumenta, dokonując czynności faktycznych lub prawnych związanych z przygotowaniem, oferowaniem lub zawieraniem umowy o kredyt (zob. art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim).

Ponieważ pozwany nie podniósł w toku procesu zarzutu dotyczącego spełnienia przez (...) S.A. z siedzibą w W. wymagań umożliwiających podjęcie przez tego pośrednika kredytowego wykonywania działalności pośrednictwa w zakresie kredytów konsumenckich, w szczególności wymagania uzyskania wpisu w dziale drugim rejestru pośredników kredytowych, o którym mowa w art. 62 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (Dz. U. poz. 819), to należy stanąć na stanowisku, iż z wyłożonej wyżej przez Sąd istoty pośrednictwa kredytowego i z ustaleń przedstawionych przez Sąd wyżej, dotyczących faktu zawarcia przez strony procesu w dniu 30 stycznia 2013 r. z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. Umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...), wynika w sposób niezbity, że (...) Bank S.A. z siedzibą w W. jest w niniejszym procesie – jako kredytodawca (udzielający kredytu) – legitymowany czynnie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 1 czerwca 2017 r. pozwany podniósł, że powodowy bank nie udowodnił zarówno zasadności, jak i wysokości przysługującego wobec niego roszczenia.

Oba zarzuty pozwanego nie znajdowały jednak, w ocenie Sądu, uzasadnienia w ustalonym wyżej stanie faktycznym.

Wedle regulacji z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1876 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w

umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jak już wyżej Sąd ustalił, z zawartej w dniu 30 stycznia 2013 r. pomiędzy stronami procesu Umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...) wynika, iż kredytobiorca miał dokonywać spłat kredytu i ewentualnego kredytu dodatkowego w 84 ratach, płatnych do 24 dnia każdego miesiąca (decydować tu miała data wpływu środków do banku), począwszy od miesiąca lutego 2013 r. Ostateczny termin spłaty kredytu miał zatem upływać w dniu 24 stycznia 2021 r., zaś owa umowa miała obowiązywać od dnia jej zawarcia do dnia całkowitej spłaty kredytu – z zastrzeżeniem stypulacji zamieszczonej w § 10 ust. 1 umowy [z tej ostatecznej stypulacji wynika między innymi – ze stypulacji zamieszczonej w § 10 ust. 1 pod literą a – że w przypadku zwłoki klienta z zapłatą pełnych rat, wynikających z harmonogramu spłat za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania, bank miał być uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia; po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca miał być zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu i kredytu dodatkowego (w przypadku jego udzielenia) wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu i kredytu dodatkowego (w przypadku jego udzielenia; zob. stypulację zamieszczoną w § 10 ust. 2 umowy)].

Art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe stanowi, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej. Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni (art. 75 ust. 2 tej ustawy).

Przytoczony wyżej przepis z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe przewiduje możliwe do zastosowania przez bank środki mające na celu modyfikację lub zakończenie stosunku kredytowego w razie powstania takiej sytuacji, która zagraża zwrotowi środków kredytowych. Przepis ten daje bankowi możliwość obniżenia kwoty przyznanego kredytu albo wypowiedzenia umowy kredytu. Bank może zastosować jeden ze wskazanych w przepisie środków. Wybór pomiędzy nimi zależy od aktualnej treści stosunku kredytowego, a konkretnie – od tego, czy wszystkie środki pochodzące z kredytu zostały już przekazane kredytobiorcy.

Skorzystanie przez bank z prawa do wypowiedzenia kredytu powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny kredytu ulega rozwiązaniu, a kredytobiorca ma obowiązek spłaty kredytu, wraz z odsetkami i innymi kosztami (w tym prowizją), należnymi w dniu rozwiązania umowy (upływu terminu wypowiedzenia), jeśli kredyt został mu już wypłacony. Po tej dacie bank może też skorzystać z przyjętych zabezpieczeń i przez wykonanie wynikających z nich uprawnień doprowadzić do zaspokojenia swojej wierzycelności. Jeśli kredytobiorca nie spłaci długu po upływie terminu wypowiedzenia, bank jest też uprawniony do dochodzenia roszczenia, w tym na drodze egzekucyjnej. Jeśli środki kredytowe nie zostały przekazane kredytobiorcy, wówczas na skutek wypowiedzenia dokonanego przez bank wygasa uprawnienie kredytobiorcy do ich uzyskania.

Wypowiedzenie kredytu należy przy tym uznać za uprawnienia kształtujące; zmierza ono bowiem do rozwiązania stosunku prawnego. Oświadczenie o wypowiedzeniu, aby odnieść zamierzony skutek, musi dojść do adresata (art. 61 k.c.). Możliwość skorzystania przez bank z uprawnienia do rozwiązania umowy za wypowiedzeniem może podlegać kontroli sądu (art. 189 k.c.). Poza możliwością domagania się przez bank spłaty kredytu i należnych zgodnie z umową odsetek i kosztów bank uprawniony jest także do żądania naprawienia szkody na podstawie przepisów ogólnych – art. 471 k.c.

W wyroku z dnia 24 marca 2010 r. (V CSK 296/09, Legalis nr 362232) Sąd Najwyższy wskazał, że „Ocena skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej przez bank wymaga uwzględnienia postanowień umowy łączącej strony oraz regulacji zawartej w art. 75 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665).”.

Z kolei w wyroku z dnia 8 września 2016 r. (II CSK 750/15, Legalis nr 1555664) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, wedle którego „Wypowiedzenie umowy o kredyt będące uprawnieniem kształtującym banku, prowadzącym do zakończenia nawiązanego stosunku prawnego, bez dochowania wymaganych warunków, może prowadzić do uznania tej czynności za bezskuteczną. Dokonanie takiego wymówienia nie może być czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet jeżeli istnieją podstawy do podjęcia go zgodnie z treścią umowy. Jest ono bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego powinno nastąpić po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych, odpowiednich wezwań.”.

Z przytoczonych wyżej przez Sąd regulacji ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe i orzeczeń Sądu Najwyższego wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że przed wypowiedzeniem przez bank umowy kredytu konieczne jest uprzednie wezwanie kredytobiorcy do dobrowolnej spłaty kredytu. Zaniechanie takiego zachowania pozwala kredytobiorcy na podnoszenie na drodze sądowej zarzutu, iż wypowiedzenie było bezskuteczne, w związku z czym nie mogło skutkować postawieniem całego zobowiązania w stan natychmiastowej wykonalności. Z kolei ewentualne powództwo banku, wniesione w ramach skorzystania z uprawnienia do dochodzenia roszczenia na drodze sądowej, winno zostać, jako przedwczesne, w całości oddalone.

Zarówno w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 1 czerwca 2017 r., jak i później, już w toku procesu, J. P. nie przeczył twierdzeniom powodowego banku, iż ten ostatni skutecznie wypowiedział mu zawartą w dniu 30 stycznia 2013 r. pomiędzy stronami procesu Umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...) (czyli – inaczej rzecz ujmując – że powodowy bank uczynił zadość wymaganiom regulacji z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe).

W ramach poczynionych ustaleń faktycznych Sąd wskazał, że do pozwu powodowy bank załączył: Umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...), zawartą w dniu 30 stycznia 2013 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. – działającym przy tym za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w W. – a J. P. (k. 19-21), Wezwanie do zapłaty, wystawione w dniu 24 października 2016 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (k. 22), kserokopię wyciągu z Księgi nadawczej firmowych listów poleconych (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (k. 23), Oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy, złożone przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w formie pisemnej w dniu 28 grudnia 2016 r. (k. 24) i Potwierdzenie odbioru (k. 25).

Tym samym, w opinii Sądu, (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przedstawił dowody, że przed wypowiedzeniem pozwanemu umowy kredytu uprzednio wezwał kredytobiorcę do dobrowolnej spłaty kredytu (pозwany nie przeczył twierdzeniom powoda, iż zostało mu skutecznie doręczone Wezwanie do zapłaty, wystawione w dniu 24 października 2016 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W.) i że złożył następnie oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanemu Umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...), zawartej przez strony procesu w dniu 30 stycznia 2013 r., które dotarło do adresata (art. 61 k.c.).

Tak więc strona powodowa wykazała w sposób należyty zarówno fakt powstania dochodzonego w niniejszym procesie od pozwanego roszczenia (przedstawiając dowód w postaci zawartej w dniu 30 stycznia 2013 r. w formie pisemnej pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. a J. U. kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...); postanowienia tej umowy spełniały przy tym ustawowe wymogi co do treści umowy o kredyt konsumencki, wskazane w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w tym wskazywały dane kredytobiorcy, określały rodzaj kredytu, czas trwania umowy, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia, skutki braku płatności, w tym możliwość wypowiedzenia umowy przez bank; zawierały także informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych oraz warunki na jakich koszty te

mogą ulec zmianie; powodowy bank przed zawarciem umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny umożliwił J. P. zapoznanie się z treścią umowy, a otrzymanie tego dokumentu pozwany potwierdziła własnoręcznymi podpisem), jak i fakt skutecznego skorzystania przez bank z prawa do wypowiedzenia kredytu (przedstawiając dowody w postaci: Wezwania do zapłaty, wystawionego w dniu 24 października 2016 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W., kserokopii wyciągu z Księgi nadawczej firmowych listów poleconych (...) Bank S.A. z siedzibą w W., Oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy, złożonego przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w formie pisemnej w dniu 28 grudnia 2016 r. i Potwierdzenie odbioru).

Sąd uznał przedłożone przez powoda w toku procesu dowody z dokumentów za wiarygodne i nadał im moc dowodową.

Ponieważ przepis art. 328 § 2 k.p.c. wymaga, żeby uzasadnienie wyroku zawierało jedynie wskazanie przyczyn, dla których sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dowodom niestanowiącym podstawy dokonanych ustaleń, przeto przedmiotowe uzasadnienie nie zawiera wyjaśnienia, z jakich przyczyn Sąd uznał przedłożone przez powoda w toku procesu dowody z dokumentów za wiarygodne i posiadające moc dowodową (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., III CSK 39/09, LEX nr 532155).

Wobec zakwestionowania przez pozwanego wysokości dochodzonego przez powodowy bank roszczenia Sąd nie mógł poczynić w tym zakresie ustaleń na podstawie zaoficerowanych (...) Bank S.A. z siedzibą w W. dowodów, w szczególności dowodu z W. z ksiąg (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o numerze (...), wystawionego w dniu 17 marca 2017 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (k. 18), i dowodów z dokumentów prywatnych wystawionych przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w dniu 16 marca 2018 r. (k. 61-64).

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1876 z późn. zm.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych.

Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., wydanym w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 tej ustawy został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 – ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 613), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r. – ust. 1a o treści: "moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym".

Zgodnie zatem z art. 95 ust. 1a Prawa bankowego urzędowa moc prawna dokumentów bankowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

W świetle obu tych regulacji zauważyć należy, iż przedstawiony przez stronę powodową W. z ksiąg (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o numerze (...) – wystawiony w dniu 17 marca 2017 r. i stwierdzający, iż na ten dzień wymagalne zadłużenie dłużnika J. P. z tytułu umowy kredytu o numerze (...), zawartej w dniu 30 stycznia 2013 r., wynosiło 36.855,15 zł – jest wyłącznie (i jednocześnie co najmniej) dokumentem prywatnym i jako taki, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726).

W celu ustalenia aktualnego zadłużenia pozwanego wobec powodowego banku, w tym i zadłużenia z tytułu odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, odsetek karnych, opłat i prowizji, Sąd, mając na uwadze charakter konsumencki sprawy, z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości (...).

W sporządzonej w dniu 28 maja 2018 r. w formie pisemnej opinii (k. 77-83) biegła sądowa z zakresu rachunkowości i finansów (...) ustaliła, że wysokość zadłużenia pozwanego wobec powodowego banku na dzień 31 maja 2018 r. wynosiła kwotę 41.215,40 zł, na którą to kwotę składały się: niespłacony kapitał – w kwocie 35.448,38 zł, odsetki umowne za okres korzystania z kapitału – w kwocie 1.061,44 zł, odsetki karne – w kwocie 342,19 zł, opłaty i prowizje – w kwocie 3,14 zł, należne odsetki umowne od kapitału – w kwocie 4.273, 45 zł, należne odsetki ustawowe od odsetek umownych za okres korzystania z kapitału – w kwocie 65,10 zł i należne odsetki ustawowe od odsetek karnych – w kwocie 21, 70 zł.

Żadna ze stron procesu nie zakwestionowała poprawności zamieszczonych przez biegłą w tym dokumencie ustaleń i wniosków.

Dokonując oceny przydatności do rozstrzygnięcia o przedmiocie tegoż procesu opinii sporządzonej przez biegłą sądową z zakresu rachunkowości i finansów (...) – na podstawie właściwych dla przedmiotu tego środka dowodowego kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków – Sąd stanął na stanowisku, że prezentowany przez biegłą E. B. sposób dojścia do zamieszczonych w opinii ustaleń i wniosków nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu co do zgodności tego procesu z zasadami logiki (logicznego rozumowania) i doświadczenia życiowego, jak również pod względem fachowości i rzetelności.

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez stronę pozwaną – choć wprost niezwerbalizowanego – zarzutu umieszczenia w umowie kredytu klauzul niedozwolonych w postaci dodatkowego obciążenia pozwanego opłatami nienależnymi i rażąco wygórowanymi (kosztem ubezpieczenia na wypadek zgonu w wyniku nieszczęśliwego wypadku lub poważnego zachorowania klientów (...) Banku S.A. na okres pierwszych 12 miesięcy trwania umowy, w kwocie 8.146,76 zł i kosztem korzystania z usług dodatkowych świadczonych przez pośrednika kredytowego przy zawarciu tej umowy, w kwocie 8.778,84 zł), Sąd zważył, iż stosownie do art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2 art. 385¹ k.c.). Zgodnie zaś z dyspozycją art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

W zakresie przesłanek pozytywnych uznania klauzuli za abuzywną wskazać należy za Sądem Najwyższym (zob. wyrok z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Pr.Bankowe 2006/3/8, Biul.SN 2005/11/13), iż „W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Obie, wskazane w tym przepisie, formuły prawne służą do oceny tego, czy standardowe klauzule umowne zawarte we wzorcu umownym przekraczają zakres określony przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta.”.

W przedmiotowej sprawie nie było wątpliwości, iż stronami umowy kredytu był z jednej strony przedsiębiorca (powód (...) Banku S.A. z siedzibą w W.) oraz konsument (pozwany J. P.). Umowa kredytu zawarta została przez te osoby w ramach standardowo stosowanych przez powoda formularzy oraz ogólnych warunków umów, które pozwany, nie mając zapewne wpływu i możliwości negocjowania jej szczegółowych warunków, zaakceptował.

Pozwany nie wykazał jednak w toku procesu, by kontestowane przez niego, szczegółowo wyżej opisane obciążenia i ich wysokość pozostawały sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszały jego interes. Podkreślić należy, iż

łącząca strony procesu umowa kredytu nie miała specyficznego charakteru – kredyty był udzielony na stosunkowo dużą kwotę, na okres 84 miesięcy, ze stosunkowo niewysokimi ratami, a jednocześnie był obciążona znacznym, uwagi na wielkość udzielonego kredytu, ryzykiem, związanym z możliwością braku jego spłaty przez J. P.. W tej sytuacji rozumiała jest konieczność zabezpieczenia interesów podmiotu udzielającego kredytu, choćby przez ubezpieczenie klienta na wypadek zgonu w wyniku nieszczęśliwego wypadku lub poważnego zachorowania; równie rozumiała jest – w kontekście przywołanej wyżej przez Sąd regulacji z art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim – uzyskanie przez pośrednika kredytowego, dokonującego czynności faktycznych i prawnych związanych z przygotowaniem, oferowaniem lub zawieraniem umowy o kredyt, korzyści majątkowej, w szczególności wynagrodzenia od konsumenta.

Porównanie wysokości udzielonego pozwanemu przez powodowy bank kredytu z wysokością składki ubezpieczeniowej i wysokością uzyskanego przez pośrednika kredytowego wynagrodzenia nie prowadzi, w oceni Sądu, do uznania znacznej dysproporcji tych świadczeń. Poniesiony przez pozwanego koszt ubezpieczenia w wysokości 8.146,76 zł jest w istocie kosztem związanym z koniecznością uiszczenia składki obciążającej kredytobiorcę z tytułu objęcia go umową ubezpieczenia, pokrywany w dodatku przez kredytobiorcę z udzielonego przez bank dodatkowego kredytu. Koszt ten co do zasady nie stanowił zatem wynagrodzenia kredytobiorcy, lecz koszt umowy ubezpieczenia, zawartej z podmiotem trzecim. Strona pozwana zobowiązała się do zawarcia umowy ubezpieczenia – i poniesienia związanej z umową ubezpieczenia składki ubezpieczeniowej – a zobowiązanie to stanowiło co do zasady dozwolony sposób zabezpieczenia spłaty kredytu. Natomiast kwestionowane przez stronę pozwaną wynagrodzenie umowne, należne pośrednikowi kredytowemu, dokonującemu czynności faktycznych i prawnych związanych z przygotowaniem, oferowaniem lub zawieraniem umowy o kredyt, należało do głównych świadczeń stron i było w sposób jednoznaczny określone w samej umowie.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Wbrew sugestiom pełnomocnika powoda przedstawionym w piśmie procesowym z dnia 28 czerwca 2018 r. Sąd nie mógł zasądzać od pozwanego na rzecz powoda ponad żądanie w pozwie zgłoszone, a to z uwagi na ograniczenia wynikające z regulacji z art. 321 § 1 k.p.c. (wedle której „Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.”).

Od dochodzonej przez powoda w toku procesu – i oznaczonej w pozwie – kwoty Sąd zasądził ponadto od pozwanego na rzecz powodowego banku odsetki umowne i ustawowe (a zatem zgodnie z wnioskiem powoda). Za podstawę orzeczenia w powyższym zakresie Sąd przyjął art. 359 § 1, 2¹ i 2² k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 482 § 1 k.c. W ustalonych przez Sąd okolicznościach jest oczywistym, że pozwany opóźniał się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, a oznaczona przez powoda data wymagalności odsetek umownych wybiega poza datę rozwiązania łączącego strony procesu stosunku prawnego.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu o kosztach procesu, zawartego w punkcie II sentencji wyroku, była zawarta w art. 98 § 1 k.p.c. zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Na zasądzoną z tego tytułu od pozwanej na rzecz powoda kwotę 482,92 zł składały się: uiszczona przez powoda część opłaty stosunkowej od pozwu – w kwocie 461,00 zł oraz poniesione przez powoda wynagrodzenie, należne notariuszowi, który dokonał uwierzytelnienia podpisów złożonych pod pełnomocnictwem przez osoby uprawnione do dokonywania w imieniu powoda czynności prawnych – w kwocie 4,92 zł.

Tytułem brakującej części opłaty stosunkowej od pozwu Sąd nakazał pobrać od pozwanego J. P. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sokółce – w punkcie III sentencji wyroku – kwotę 1.382,00 zł, zaś tytułem brakujących wydatków, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa – kwotę 358,11 zł (w punkcie IV sentencji wyroku). W obu tych przypadkach podstawą orzekania przez Sąd był przepis z art. 113 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 300 z późn. zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.